

Uddannelse skal selvfølgelig prioriteres, ja – det tror jeg sådan set alle er enige om. Men uddannelse skaber jo ikke flere arbejdspladser. Uddannelse gør folk i stand til at påtage sig et arbejde, når det kommer. Det, jeg fundamentalt set mangler i regeringsgrundlaget, er investeringer, for det er jo investeringer, der skaber arbejdspladser. Det er investeringer i bedre miljø, det er investeringer i boliger, og det er investeringer i viden, der skaber flere arbejdspladser.

Arbejdsløsheden kommer ikke af sig selv, ligesom arbejdspladser ikke kommer af sig selv, og investeringer kommer ikke af sig selv, ligesom fravær af investeringer ikke er skabt af sig selv. Alle de ting er jo et spørgsmål om politiske prioriteringer. Det er vilkår, der er skabt af mennesker, og det er vilkår, vi som mennesker kan forandre.

Det er grundlæggende et politisk ansvar at prioritere de investeringer, der kan skabe arbejdspladser, og det er et grundlæggende politisk valg, om man vil holde hundredtusinder af mennesker uden for arbejdsmarkedet, eller om man ønsker at inkludere dem i det fællesskab, det er at være på arbejdsmarkedet. Ansvarret ligger altså her i salen hos os alle sammen.

Det er ikke godt nok at skyde skylden på internationale konjunkturer. Når man ikke vil investere og ikke vil skabe arbejdspladser, men henviser til konjunkturer og alt muligt andet, så vælger man at svigte befolkningen. Man vælger aktivt at svigte sit politiske ansvar og dermed svigte de mange tusinder, der uendelig gerne vil have arbejde, og de øvrige tusinder, som har alt for meget at lave på det danske arbejdsmarked i dag.

Vi skal investere i et bedre samfund. Vi skal investere i miljøet, vi skal investere i bæredygtig energi, og vi skal målrette offentlige investeringer, så vi skaber flere arbejdspladser. Vi skal gøre op med de absurde kasser og barrierer, der er sat op i vores samfund, så 800.000 er sat uden for arbejdsmarkedet, og 2 millioner har stress.

Vi ved, at det stort set ikke vil koste noget som helst at ansætte flere pædagoger, flere hjemmehjælpere og flere skolelærere. Vi kan altså få flere i arbejde, vi kan skabe bedre arbejdsforhold for de mange, der er for pressede i dag, og ikke mindst selvfølgelig for de mennesker, der er modtagere af servicen, altså børn og gamle.

Jamen hvorfor sker det så ikke? Hvorfor sker det ikke, når finansministeren selv har bekræftet, at det stort set ikke vil koste noget at ansætte folk, som i dag er på dagpenge, i den offentlige

sektor? Jo, det gør det ikke, fordi regeringen ikke ønsker det. Det sker ikke, fordi regeringen bevidst har en anden strategi, bevidst ikke ønsker bedre service, bevidst ikke ønsker en lavere arbejdsløshed og bevidst ikke ønsker at løse de problemer, der handler om stress.

Vi vil gå ad en fundamentalt anden vej. Vi ved, at tingene kan forandres, men det kræver, at man vil, og det kræver, at man tør tænke anderledes. Men regeringen tænker ikke nyt. Tværtimod griber denne regering dybt i posen med klassisk reaktionær borgerlig politik på uddannelsesområdet: statsstyring, centralisme, nationale test og prøver. Jeg kunne forstå på et af vores nye medlemmer, hr. Per Clausen, at det er den slags skole, han gik i, da han var barn. Det skal jeg selvfølgelig ikke kunne verificere herfra, for dengang levede jeg ikke, men det lyder sådan.

Under dække af PISA-panik og højskolesnak skal staten tiltvinge sig en uset magt over folkeskolen. Prøver, test, centralisme og fuldstændig forældet folkeskoletankegang under påskud af at ville bryde den negative sociale arv. Man vil spole tiden 30-40-50 år tilbage i Danmark og indføre den type skole, vi havde dengang, jamen dengang var den negative arv altså til at tage og føle på. Dengang vidste man præcis, hvor man havnede, alt efter ens forældres uddannelsesmæssige udgangspunkt. Vi kan gøre langt mere, end vi gør i dag for at bryde den negative sociale arv, men måden at gøre det på er altså ikke at spole tiden 50 år tilbage.

Jeg vil sige om denne PISA-panik, at det jo er regeringen, der laver et røgslør af PISA-panik, som skal dække over den skoledagsorden, den hele tiden har haft uanset PISA-undersøgelsen. De 17 pct., som ikke læser godt nok, udråbes til funktionelle analfabeter, der dårligt kan kende et a fra et v, men det er altså ikke det, der står i PISA-rapporten.

Kl. 20.20

Vi kan jo alle sammen i denne sal være enige om, at det er katastrofalt, at 17 pct. kommer ud af skolen uden at kunne læse ordentligt, men der er altså forskel på ikke at kunne læse ordentligt og at være funktionel analfabet. Det er to fuldstændig forskellige ting, og det synes jeg sådan set viser med al tydelighed, at regeringen bruger de store internationale undersøgelser som løftestang for en politik, den hele tiden har haft. Der er ikke noget som helst nyt i den politik, og der er heller ikke et eneste nyt redskab, som kan løse problemet.